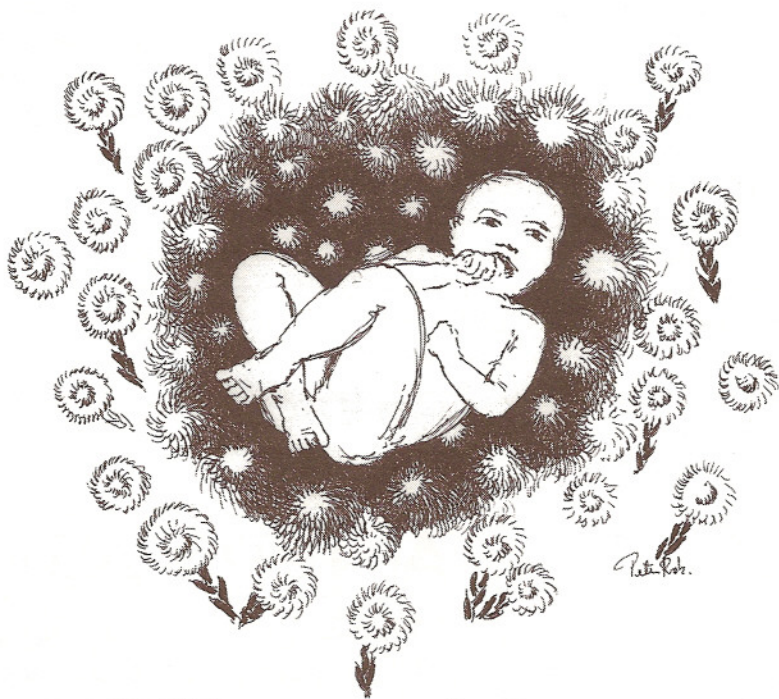

AGNI

Nr 181 - Årg. 46 - Nr ~~2~~⁴ - Julen 1997

Stjärnan och barnet

När vi en stjärnklar natt ser ut i rymden, strömmar emot oss ljuset från oräkneliga stjärnor. Vi sveper också med blicken bakåt i tiden. Ljussignalerna därutifrån kan ha varit på väg i hundratals eller tusentals år, när de träffar vår

näthinna. Vi ser det som var för länge sedan.

Jämfört med det oerhörda universum med dess triljoner stjärnor och miljarder galaxer är vår jord nästan ingenting. Vi själva försvinner till något försumbart, när vi mä-

ter med den här oceanen av ljusår, som utbreder sig runt omkring oss och där stjärnorna står som avlägsna fyrbåkar i den kosmiska natten. Och en människas hela livstid är kort som ett ögonblick eller ett stjärnskott, om den skall

jämföras med universums tid.

Men vi kan skifta perspektiv och se något annat. Stjärnorna är fasligt enkla historier, om man jämför dem med låt säga tussilagon som lyser gul i aprildiket. En stjärna är en ofantlig mängd väteatomer, som under extremt tryck kolliderar och därvid avger strålning. I fråga om komplexitet och inre organisation är en blomma en mycket, mycket sinnrikare struktur. För att inte tala om en människa, som står undrande i natten. I det perspektivet behöver människan inte blygas inför stjärnorna.

Din och min relation till stjärnorna handlar om ett ofattbart stort avstånd. Men relationen mellan två människor, som bråkar med varann, samtalar eller ler mot varann, är laddad med ett innehåll, som visserligen inte kan beskrivas med siffror men ändå är större än de högsta tal.

Nu under julen frammanas en scenbild, som understryker denna tanke. Bilden handlar om ett nyfött barn, fött i nattens timmar utanför staden Betlehem i Juda land. Stjärnor och änglar, herdar och boskapsdjur uppvaktar och vördar barnet. Där i krubbans halm ligger det, in-

för vilket både himmel och jord håller andan. Stort blir här litet; litet blir stort. I universums centrum ett nyfött människobarn.

Även för dem som inte tar till sig tanken, att Gud själv framträder i detta spädbarn, finns det en kraft i själva bilden, som gör att alla vill ha den kvar inom sig. Den talar till vårt inre och säger, att människobarnet är viktigt. Viktigare än änglarna. Viktigare än kejsar Augustus och alla kejsare. Viktigare än kung Herodes och alla slags kungar. Viktigare än de vise männen. Stjärnhimlen har barnet i fokus - det och intet annat.

Gatubarnet i Rio, Manila eller Guatemala. Barnet på flykt. Barnet undanstoppat i uselt barnhem. Barnet i vårt eget lätt förfallna folkhem. Det är huvudpersonen i vår tids nattmörker. Och det sätt varpå vi tar ställning till denna huvudperson, det sättet avgör vår egen tidsålders halt och värde. Skall denna tidsålder vara den som överger barnet i natten? Eller söker vi oss fram till det såsom markens herdar och de vise från Österns länder, därtill vägleda av himlens stjärna? Det är frågan till oss i denna juletid och inför det år som snart kommer.

BN

År 1997 – 2027

Den 19 oktober hölls seminarium på Örjansgården. De cirka femton deltagarna kunde den dagen njuta av höstens färger i omedelbar närhet till den storskog, där gården ligger.

Bo Nylund inledde samtalet med ett föredrag, betitlat "Sverige år 2027". Efter en inledning med reflexioner över den nutida historien – tiden efter Sovjetunionens

upplösning och till nu – blev seminariedeltagarna förflyttade trettio år fram i tiden och fick lyssna till ett genomtänkt "drömscenario" om hur allt utvecklats i vårt samhälle från det oroliga nuet till år 2027.

Detta framtidsland är ingen renodlad idyll men på det hela taget framtonar bilden av ett samhälle värt att leva i. Ett humanistiskt etos har överlevt och snarast förstärkts.